

A fost odată ca niciodată o moviliță.
Și această moviliță se zguduia și sărea de ziceai că avea
piciorușe.

Și nu numai c-avea piciorușe, avea și-un botic.
Dar, vai!, uitați-vă, e Cârțițel!
— Iată-mă-s, a zis el, ia priviți ce comori am găsit în pământ.

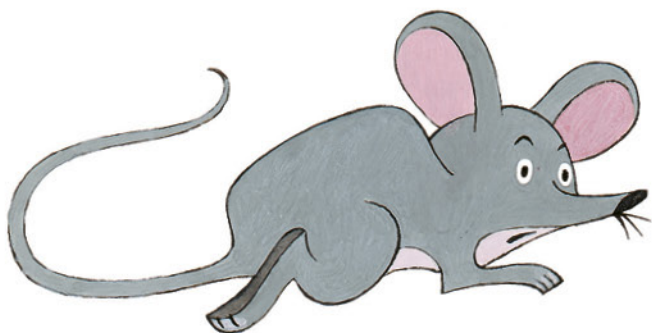

— Biluța e mai bună decât un
cui, oglinjoara e mai bună decât
biluța, dar și mai buni ar fi niște
pantalonași cu buzunare mari!
Vai, câte lucruri aș putea să pun
în ele! Dar de unde-aș putea eu
oare să fac rost de ei?

— Șoricelule, așteaptă!
Șoricelule! Locuiești într-o
căsuță de oameni, tu sigur
trebuie să știi de unde-aș putea
face rost de niște pantalonași cu
buzunare mari.

— Hihihi, pantalonași? a
exclamat șoricelul. Nu mă pricep.
Mie-mi place brânza sau zahărul,
înțelegi tu? Hihi, nu știu nimic
de pantalonași.

— Fluturașule, așteaptă, fluturașule, a alergat Cârțișel după fluturaș. Tu zbori prin toată lumea și vezi atâtea lucruri. Poate știi de unde-aș putea face rost de pantalonași cu buzunare mari! Spune-mi, mare nevoie aș avea de ei. Nu pleca, te rog!

Cârțișel s-a uitat în urma fluturașului și a început să alerge după el...

Dar în drum i-a apărut un pârâu. Bâldâbâc!
— Hapciu! a strănutat Cârțișel.

Asta-mi mai lipsește acum, să răcesc. Hapciu!

